

Hồi Thứ Hai Mươi Chín

HÀNH TÙNG BÍ MẬT

Thư sinh bịt mặt cùng Thanh Thanh là người thân thiết với Cừu Cốc nhất, giờ bỗng thấy chàng bị kẻ lạ mặt cướp đi nên trong lòng cực kì lo lắng, cả hai đều dùng hết sức bình sinh để đuổi theo.

Hai người cầm đầu phi nhanh được một khắc thời gian thì đã trông thấy người đang mang Cừu Cốc chạy phía trước là một Cung Trang thiếu nữ.

Công lực của Cung Trang thiếu nữ tuy cao hơn hai người, song vì phải kèm thêm Cừu Cốc nên tốc độ cũng giảm đi phần nào, khoảng cách giữa ba người dần dần thu hẹp lại. Cung Trang thiếu nữ thấy thế thì dừng lại, đặt Cừu Cốc xuống đất, thuận tay rút thanh Long Tuyền Kiếm chỉ vào ngực chàng.

Thư sinh bịt mặt và Thanh Thanh trông thấy thì thất kinh, vội vàng dừng chân lại, không dám tiến đến gần.

Cung Trang thiếu nữ cười nhạt:

– Hắn đã trúng Thái Âm Chân Sát, nếu không gấp rút cứu chữa thì mười hai giờ sau sẽ chết ngay.

Thanh Thanh từng nghe Cừu Cốc nhắc đến Cung Trang thiếu nữ nên nàng bất giác nổi cơn ghen, lớn tiếng nói:

– Không cần người phải lo, chúng ta tự có phương pháp giải cứu.

Cung Trang thiếu nữ cười khanh khách:

– Kinh mạch của hắn đã bị chặn đứng, cần phải vận dụng thủ pháp đặc biệt để đả thông, người làm được ư?

Thanh Thanh càng tức, cười khẩy:

– Chúng ta giải cứu cho chàng được hay không là việc riêng, người thừa lúc người ta lâm nguy đến đánh cắp đi, như vậy là có ý gì?

Cung Trang thiếu nữ thở dài:

– Ta cũng chỉ muốn giúp hắn mà thôi.

Thư sinh bịt mặt bỗng bước lên nói:

– Cô nương tôn tánh là gì? Chẳng lẽ là bạn của Cừu Cốc ư?

– Vâng! Giữa chúng tôi không những là bạn, mà còn đính hôn với nhau nữa.

– Sao?

Thanh Thanh chen vào:

– Tiên bối chớ nghe lời quỷ quyết của y, việc này Cốc ca có nói cho vãn bối nghe rồi.

Cung Trang thiếu nữ mỉm cười:

– Nói rồi thì càng tốt, người mau tháo chiếc nhẫn Hàn Ngọc ra, nên nhớ người không còn là người của Lữ gia nữa.

– Ai nói ta không còn là người của Lữ gia?

– Lữ Cửu Cốc từng tuyên bố bãi bỏ hôn ước...

– Đó là lời nói đơn phương, không thể kể được.

– Nhưng cha người cũng đã đồng ý, lại còn nhận lễ vật của Ngọc Thông Công Tử.

Thanh Thanh tức đến ứa lệ, mím môi nạt:

– Người nói vậy.

Thư sinh bịt mắt đột nhiên nói:

– Hai người đừng tranh luận nữa, việc này ta đã có ý kiến.

Hai thiếu nữ ngạc nhiên, đồng thanh nói:

– Người?...

– Ta tin rằng trong chuyện này thì ta có quyền quyết định.

– Người là thân phụ của chàng?

– Cha của nó đã bị Thiên Độc Nhân Ma hại chết rồi, ta là người mẹ xấu số của nó.

Thanh Thanh thất thanh gọi:

– Người là Lữ bá mẫu?

– Đúng vậy, lão thân bị Đường Hoàng đánh rơi xuống núi nhưng cũng may chưa chết, vì vậy nên chạy ra quan ải để tìm nơi hạ lạc của cha Cửu Cốc.

Bà ghen ngào nói tiếp:

– Nhị vị cô nương có lẽ đều thương nó lắm, nhưng bây giờ việc trước mắt là cứu nó tỉnh lại, sau này lão thân sẽ có chủ định sau.

Cung Trang thiếu nữ thở dài nạp kiếm vào bao, nói:

– Cứu chàng cũng không khó lắm, ngặt vì nơi đây quá trống trải, không tiện ra tay.

– Lão thân cùng Thanh Thanh sẽ bảo vệ, cô nương cứ ra tay đi.

Cung Trang thiếu nữ không nói gì nữa, từ từ điểm vào mười mấy nơi huyết đạo của Cửu Cốc, rồi bắt đầu từ từ dùng thủ pháp đặc biệt đả thông kinh mạch cho y.

Qua một lúc sau, Cung Trang thiếu nữ chợt thở dài, lau mồ hôi trán rồi lắc đầu nói:

– Hàn độc đã xâm nhập nội tạng, vãn bối không còn sức lực để cứu lại được.

Thư sinh bịt mắt thấy nàng rất mệt mỏi, mặt mày trắng nhợt thì tin lời ngay, buột miệng thở dài:

– Phiền cô nương quá, thôi để lão thân tự tìm cách vậy.

Cung Trang thiếu nữ lắc đầu nói:

– Vãn bối đã không cứu được chàng thì tiền bối càng không có phương pháp đâu. Hơn nữa hiện giờ đâu đâu cũng có nguy cơ chực chờ, đem chàng đi tức là tự sát vậy.

Thanh Thanh cười nhạt:

– Ta không tin lời người.

Nàng tiến ra định ôm Cừu Cốc vào lòng. Cung Trang thiếu nữ nhẹ phất tay một cái cản đường, lạnh lùng nói:

– Người làm gì thế?

Thanh Thanh quát lớn:

– Người không cho ta mang chàng đi, ta hỏi người muốn gì thì đúng hơn.

– Nếu để ta mang chàng đi thì may ra còn cứu được, còn để người mang đi thì mười phần chết hết cả mười.

Thanh Thanh tức tối:

– Cứu được hay không can chi đến người? Nếu còn ngăn cản thì ta sẽ thí mạng đó.

Cung Trang thiếu nữ chỉ cười nhạt không nói gì, Thanh Thanh lửa giận nổi lên, định xông vào công kích. Thư sinh bịt mắt vội can:

– Khoan đã! Cháu có biết vị cô nương này gia thế ra sao không?

– Y thị chính là con gái của Tử Vong Thành chủ.

– Sao?

Thư sinh bịt mắt giật mình, nhìn Cung Trang thiếu nữ nói:

– Vậy ý cô nương muốn mang nó vào Tử Vong Thành ư?

– Đáng lẽ vãn bối định như thế, nhưng nếu tiền bối không yên tâm thì ta có thể tìm một nơi kín đáo khác rồi vãn bối ráng thử lần nữa xem sao.

Thư sinh bịt mắt thở dài:

– Hiện giờ cũng chỉ còn cách đó.

Cả ba người đi đến một cốc khẩu lờm chớm đá, thư sinh bịt mắt dừng lại nói:

– Chúng ta vào nơi đây trị thương vậy.

Rồi mang Cừu Cốc chui vào một hang đá nhỏ, đặt chàng nằm xuống đất, nói:

– Lão thân tạm giữ việc hộ vệ, xin cô nương ra tay cứu chữa cho.

Cung Trang thiếu nữ không chần chừ, vội bắt đầu chữa trị, tuy nhiên lần này cũng như lần trước, nàng cố gắng hết sức mà vẫn không thể làm gì hơn.

Thư sinh bịt mắt thấy nàng đầm ướt mồ hôi, thần sắc bạc nhược thì cũng xúc động nói:

– Cô nương nghỉ ngơi đi, nếu không cứu được nó thì âu cũng là ý trời cả.

Cung Trang thiếu nữ đang định lên tiếng thì bỗng nhiên có một hồi còi từ xa vang dậy, nàng biến sắc vội nói:

– Văn bối không tiện gặp bọn họ, mau để cho văn bối đem chàng đi, nếu kéo dài thì sợ không kịp nữa.

Thư sinh bịt mắt chưa kịp trả lời thì Thanh Thanh đã lên tiếng:

– Người không muốn gặp mặt họ thì cứ đi đi, nhưng mang chàng về Tử Vong Thành thì đừng hòng.

Cung Trang thiếu nữ lắc đầu thở dài:

– Nếu rủi chàng có bề nào thì vô tình là các người đã hại chàng đó.

Dứt lời nàng lập tức lướt ra ngoài.

Thư sinh bịt mắt nhìn theo bóng nàng, lắc đầu thở dài:

– Vị cô nương này không đến nỗi nào, chỉ tiếc lại sinh trưởng nơi Tử Vong Thành mà thôi.

Thanh Thanh lo lắng cho bệnh tình của Cừu Cốc nên nàng chạy đến ôm chầm lấy chàng, kêu khóc thảm thiết:

– Cốc ca! Cốc ca! Anh tỉnh lại đi.

Nhưng Cừu Cốc đang hôn mê thì làm sao nghe được lời kêu gọi của Thanh Thanh. Thư sinh bịt mắt nói:

– Hàn nhi nín đi, bây giờ ta nên đi tìm người có thể chữa được cho nó.

Thanh Thanh sụt sùi:

– Ta nên tìm ai bây giờ?

Thư sinh bịt mắt nói:

– Chỉ mong tìm được sư huynh của nó là Ty Trần đạo trưởng thì mới may ra...

Lời nói chưa dứt thì phía sau lưng hai người đã có tiếng cười quái dị rồi nghe giọng của Thâu Thiên Hoán Nhật vang lên:

– Cho dù tìm được thần tiên thì e rằng cũng không thể cứu sống hấn đâu.

Thanh Thanh lập tức rút đoản kiếm xông ngay vào lão ma đầu. Thư sinh bịt mắt thấy thế thì vội kêu lên:

– Hai nhi, cháu không phải là địch thủ của lão, để đó cho ta.

Lúc này Thanh Thanh đã không còn màng đến tính mạng, nàng lăn xả vào muốn liều mạng với Thâu Thiên Hoán Nhật.

Lão ma đầu cười nhạt, bắn ra một luồng âm phong khiến Thanh Thanh không tự chủ được, phải lão đảo thối lui.

Thư sinh bịt mắt lướt tới gần giọng nói:

– Ác tặc, người hại nó trúng phải Thái Âm Chân Sát, nó và người có thù oán chi?

Thâu Thiên Hoán Nhật gầm lên một tiếng, nói:

– Tên tiểu tử này dám cả gan mưu đoạt tài liệu mật của bốn minh, luận tội đáng chết, quyết không dung tha.

Thư sinh bịt mắt vốn thật là mẹ ruột của Cừu Cốc, Vân Hà Tiên Tử Dương Dung Thường, bà hét lên một tiếng, vung kiếm đánh ra.

Thanh Thanh cũng lại xông lên tiếp tay, cả hai cùng hợp công vây đánh.

Thâu Thiên Hoán Nhật cả giận, lão gầm lên:

– Các người đã muốn tìm chết thì đừng trách lão gia ác tâm nhé.

Một chưởng lực hùng hậu được lão đánh ra, Dương Dung Thường và Thanh Thanh không chống nổi, bị văng ra sau, tay chân tê dại, nhất thời không thể cử động được.

Thâu Thiên Hoán Nhật cười đắc ý, nhưng khi lão xoay mình định kết liễu Cừu Cốc thì bỗng nhận ra không biết ai đã mang chàng đi đâu, trong hang động trống rỗng.

Lão ma đầu sững sốt, gầm lên một tiếng rồi nhắm hướng Đông nam phóng đi ngay.

Thanh Thanh nhìn theo, tức tối nói:

– Nhất định là con yêu nữ đó mang chàng đi rồi.

Dương Dung Thường suy nghĩ một chút rồi gật đầu:

– Cũng có thể, chúng ta đến Tử Vong Thành xem sao.

Bỗng có giọng nói từ xa vang đến:

– Tử Vong Thành đã giết chết biết bao nhiêu đồng đạo võ lâm, đâu phải muốn đi là đi dễ thế.

Lời nói vừa dứt thì Khất Tiên cũng lướt đến, thấy thư sinh bịt mắt thì ông ngăn người ra, Thanh Thanh vội giới thiệu:

– Vị này là Lữ bá mẫu.

Khất Tiên nghe nói thì vui vẻ cười lớn:

– Thì ra chị chưa chết.

Dương Dung Thường gật đầu:

– Thiếp thân bị rớt xuống núi, may mắn vô sự, cũng vì....

Khất Tiên vội đỡ lời:

– Việc này lão đã hiểu rõ. Lữ huynh vốn có quan hệ đến văn án của Phổ Kiếm Minh, phụng mệnh Long Vân Lĩnh trở về nhậm chức. Vì thấy tình hình đổi khác nên nhờ sự giúp đỡ của Cung Trang thiếu nữ âm thầm đánh cắp cuốn Khiêu Đăng Khán Kiếm Lục rời khỏi Nam Sơn Thành Tử, không ngờ cuối cùng lại bị kẻ gian ám hại.

Dương Dung Thường nghiêng rằng:

– Thiếp thân đã điều tra ra kẻ ám hại tiên phu chính là lão Thiên Độc Cốc chủ, nên quyết thể không đội trời chung với lão.

Thanh Thanh giục:

– Sự việc vô cùng khẩn cấp, chúng ta phải đi nhanh thôi.

Khất Tiên ngơ ngác:

– Việc gì mà gấp lắm vậy?

– Cốc ca đã bị Thái Âm Chân Sát đả thương, lại còn bị mất tích. Cháu đoán có lẽ con yêu nữ Cung Trang ấy đã cướp chàng đi chứ không sai.

Khất Tiên thở dài:

– Hiện giờ ai cũng âm mưu muốn hại nó cả, đâu phải chỉ mình con bé đó.

– Nhưng lần này cháu quả quyết chính là y thị.

Dương Dung Thường ôn tồn nói:

– Phàm hễ việc gì chưa thấy tận mặt thì đừng vội quả quyết, như vậy dễ dẫn đến lạc hướng. Theo lão thân thấy thì giờ nên phân nhau tìm kiếm có lẽ tốt hơn.

Khất Tiên gật đầu:

– Lão sẽ kiếm sư huynh của nó, các người cố gắng tìm cho ra nó nhé.

Ba bóng người một bắc hai nam, hướng về hai chiều nghịch nhau tiến tới.

o O o